

РОЗСВІТ

Часопись полонених

громади „Самостійна Україна“.

Видає: Видавництво „Український Рух“.

Виходить два рази на тиждень.

ПЕРЕДПЛАТА:

(Ціна одного примірника 2 пф.)

На місяць в таборі	20 пф.
„ „ поза табором	30 „
„ півроку в таборі 1 м.	20 пф.
„ „ поза табор. 1 „	80 „
„ рік в таборі	2 „ — „
„ „ поза табором 3 „	— „

А Д Р Е С А:

Ukrainisches
Sekretariat
in Rastatt (Baden).

(Комітет видавництва).

3. Лютого 1917. Раштат.

На початку нового року мусить бути остаточно закінчена і вирішена справа автономії Галичини, порушена в минулому році 4. падолиста. Після рішучого протесту Української Ради проти такої автономії Галичини, яка давала ся цісарським указом від 4. падолисту мин. р., а власне автономії неподіленої на часті польську і українську, та поділ земель на історичні і етнографічні області, справа автономії лишилася питанням найближчих днів на засіданні австрійського парламенту, який має бути скликаний в марті місяці цього року.

Перед скликанням парламенту, коли українська преса порушила питання виключно дотичне інтересів Українців, почули ся різні голоси різних національностей Австрії з певними політичними домаганнями в свою користь.

Особливо, з чисто егоїстичних інтересів, з намірами пановання і влади над Чехами і Словінцями, виступає німецький національний союз.

Він домагаєть ся відокремлення Галичини тільки для того, щоби в парламенті мати переважне число голосів, бо з відокремленням Галичини мусить отворити ся свій краєвий парламент, а тому відпадають 106 голосів, котрі припадають на долю галицьких Славян.

На перший погляд їх домагання виглядають байдужними для Українців і зовсім невинними, але в суті річч, з виходом із австрійського парламенту депутатів від Галичини, при такому розв'язанні питання про автономію, як то намічувало ся з початку, то всі голоси Українців, в галицькому парламенті переважать ся більшістю голосів із польського кола і всі домагання Українців через це ніколи би не були здійснені.

Ще з більшим зав'язанням виступають і хотять зайняти своє становище польські політики, в інтересі котрих лежить завдання прибрати Галичину до польської території.

Польські часописи гостро нападають на українські домагання, нападають на те, що Українці ні в якому разі не рахують ся і не згинають ся перед теперішнім міжнародним значінням польської держави. Нав'язують погляди, що питання відокремлення Галичини тісно зв'язане з польським державним організмом, розв'язання якого і залежить від Польщі, і що тільки завдяки проголошенню самостійної Польщі, виплинула справа автономної Галичини.

Дальше польська преса бере на себе стільки нахабства, що починає давати поради Українцям в їх змаганнях що до політичного життя. Багато ще й різних „політичних наук“ присвячує для Українців, але ті поради мають для нас таку вартість, що й згадувати про них не находимо потрібним.

Польський нарід, котрий всі свої домагання построював тільки на очернюванні других народів, котрих історія зв'язала політичним життям, нарід, котрий пробував і пробує в тих же політичних умовах як і Українці і випадково з ласки осередних держав, в силу випадкових обставин, дістав самостійність, починає кепкувати і домагаєть ся уже тепер поневолити другий нарід. Цим самим попав на непевний шлях свого починаючого політичного життя.

В справі відокремлення Галичини в той спосіб, якого домагають ся Українці, Поляки бачать певну перешкоду в осягненню своїх цілих і хотять напасти, щоб застережити цілковите відокремлення Галичини від польських земель. Рівночасно з цим впливає на зверх сумний факт, що австрійське правительтво і досі не зробило ніяких певних заходів відносно питання Галичини, хоч справа автономії Галичини після протесту Української Ради і лишилася відкритою. А покійний гр. Штірк, з бажаннями

Українців і умотивованнем причин, чисто політичного характеру, по яким автономія Галичини по проєкту 4. падолиста булаб причинена в свому національному розвитку, через політичну боротьбу з Поляками—згодив ся тоді і думку національного розмежування Галичини проєктував до переведення в життя, але здійснення цього не дала трагічна його смерть, а заступники Штірка, знаючи положення справи, ніяких заходів в цьому напрямі не робили.

Тепер парламент побіч з обговоренням справи відокремлення Галичини територіально приходять до питання автономії всіх країв, також з ясно означеними границями, бо прецінь, Чехи, Словінці і др., котрі від довшого часу домагають ся цього, не будуть мовчати, коли буде порушувати ся справа відокремлення Галичини не тільки як окремої нації, але і в певних територіальних рамках.

Нема сумніву, що в парламенті буде предложений певний проєкт, засади якого в ясных формах відстоювало українське представництво з появленням першої думки про автономію. Як буде розрішений федералізм австрійських країв взагалі, наперед тяжко пророкувати, але в справі автономії Галичини, яка би постановена не була винесена парламентом, не є тепер страшним для українського народу, навіть наколи би справа була вирішена не по думці українських змагань, себте без поділу Галичини на польську і українську частину, бо свідомість і сила нашого громадянства на стільки велика, що бороти ся з Поляками завше в стані.

О. Глевкий.

А Б О... — А Б О!

Воєнні події дійшли вже до верхка можливості. Деякі державні мужі і держави думали, що дво і півлітні криваві подвиги переконали світ про те, що дальша війна не змінить вже теперішнього стану фронтів. Через те Німеччина перша вступила з мировою думкою, через те Вільзон зробив такий самий крок і ще до того подвоїв його.

Але не так легко мирити ся тому, хто пхнув свій нарід у криваву купіль лише ізза своєї легкодушности та ще й вороття йому не має із тої купелі. Бо що скажуть державні верховоди в Росії, Франції, Англії, Італії? Що скажуть вони своїм народам? З чим вони можуть сісти до мирового стола? Вони-ж мали до трох місяців розібрати Австрію і увільнити Українців, мали роздати Німеччину, мали отворити Дарданелі і взяти Константинополь... і те все за три місяці!—Так вони кричали в газетах в ухо своїх народів. Нарід вірив в їх святі заміри і йшов. Кидав домівку, кидав все дороге і йшов. Йшов і топив ся, йшов і пропадав, йшов і калічив, а ті, що лишали ся дома, чекали, терпіли, плакали і чекають доси. А на що? а за що? питають тепер.

І отте питання „защо“, „нащо“ страшно для легкодухів,—і страх перед тим питанням заставив їх відкинути предложення мира. Страх гонить їх в дальшу пропасть. Уже все одно!—кажуть легкодушні верховоди,—судити будуть нас так чи сяк, отже купаймо ся в крові а може... а може... а нуж може таки здобудем хоть що то, щоби було бодай чим замазати добрим людям очи.

А те питання народу: „защо“ вже надходить. У Франції часопись: „Бонет Руж“, із 31. 1. 1917. р. каже, що післяництво Вільзона є як раз в пору і завиває Францію до мирного порозуміння.—Друга часопись „Батайл“ признає вповні ноту Вільзона і каже: „Те післяництво є наше, воно є нашою потіхою, нашою помічю і приходить саме в пору. Слухайте народи його голосу, бо лише ним збавить ся людскість від тягару цієї війни і від всіх воєн...“

Італійська часопись: „Попольо де Італія“ із 30. 1. 1917. р. каже, що війна ось-ось скінчить ся, бо у Франції і Італії не стане людей і не стане грошей.

Вже все одно!—кажуть їх правительства і ведуть війну дальше.

Німеччина і Австрія відповідають їм. Як тут відповісти? Ту відповідь одна: Не хочеш мирити ся по добру, то помирим ся, коли я доберу ся тобі до живого і силою змушу до мира. Я не хочу тебе роздерти, як ти мене хотів, але хочу примусити сісти зі мною до стола.

І ось дня 31. січня 1917. р. Получені Держави Америки одержали від німецького правительтва нову ноту із таким змістом: (зміст подаємо в скороченні, бо нота дуже довга. Подаємо її найхарактеристичніші думки. Ред.)

Німеччина вповні згоджуєть ся із напрямом, засадами і бажаннями Вільзонного післяництва. І Німеччина є в першій мірі за самоозначенням і рівноправністю всіх націй. І Німеччина є проти союзів держав, які ведуть до інтриг та перегонів о владу. І Німеччина хоче працювати рівно зі всіма народами, щоби запобігти будучим війнам та згоджуєть ся за свободою моря, щоби кожному народові були отворені двері до моря і до торгівлі. Німеччині дуже жаль, що її противники вже тепер не допускають світа до осягнення такої взнеслої мети. Німеччина не хотіла і не хоче знищити своїх ворогів а лише веде оборонну війну. Бельгії не хотіла Німеччина забрати ані колись ані тепер. Але противники Німеччини не хотять мирити ся, лише хотять диктувати мир. Ні, вони ще й сказали у відповідь наших мирових кроків, що Німеччину, Австрію, Турцію і Болгарію треба розібрати і роздробити.

Кожний день продовження війни приносить нове знищення, нову нужду, нову смерть. Зате ж кожний день вкорочення війни принесе життя і добро тисячам хоробрих борців по обох сторонах і цілій людскості. Наша совість перед нашим народом каже нам ужити всіх средств, щоби вкоротити цю війну. Ми думали, що із помічю президента Получених Держав вдасть ся нам те зробити. Але позаяк наші противники відповіли на всі ті заходи заостренням війни, то Німеччина, в тій думці, що прислужить ся людскості, хапає за всі збройні средства і виповідає безпощадну морську боротьбу своїм ворогам. Німеччина сподіваєть ся, що американський нарід зрозуміє те рішення і своєю безсторонністю підпре змагання скоротити дальшу нужду народів.

В дальшій ноті каже Німеччина, що всякий корабель ворожих держав почавши від 1. лютого 1917., а також і неутральний корабель, який хотів би переїхати до берегів Англії, Франції і Італії буде безпощадно затоплений підводними лодками. Всі кораблі неутральних держав, які є в портах ворожих держав, мають виїхати з відтам до 15. лютого найкоротшою дорогою до дому. Американські пасажирні кораблі можуть їхати лише до Англії, але лише одною означеною дорогою (50° північної ширини і 20° західної довжини) до порту Фалмавт, мусять мати означені відзнаки, мусять приїздити до Фалмавт по неділям а виїжджати по середам і американське правительтво заручить ся, що жаден з тих кораблів не буде везти муніції ані поживи, а лише пасажирів.

* * *

Значить ся, аж тепер починаєть ся війна на життя і смерть. Хотіла Англія вигодувати Німеччину, а Німеччина рішила ся голодом змусити Англію до мира.

Райхсканцлер Бетман Гольвеє сказав в голувній комісії райхстагу, що питання підводних лодок в марті, в маю і в вересні минулого року не було зріле ані політично ані мілітарно і через те не можна було вести безпощадної боротьби на морі. Тепер воно зріле. Скількисть лодок є зівсім достатчною і те запевнює наш

успіх. Лихі жнива на цілм світі ставлять Англію, Францію і Італію в дуже прикре положення. А через безпощадну боротьбу підводних лодок те їх положення дійде до краю. Із камінним вуглем у Франції і Італії вже тепер дуже зле, а підводними лодками стане ще гірше. До того прилучить ся ще брак довозу металевої руди на зброю до Англії і брак довозу дерева для углевих шахтів. Гіндебург сказав мені,—каже райкандлер,—що наші фронти так забезпечені резервами, що можемо зівсім спокійно взяти на себе всі наслідки безпощадної морської боротьби. Адміральний штаб і фльота є сильно переконані, що таким робом приведемо Англію до мира.— Наші союзники згодили ся на такий крок і Австрія так само виступить супроти Італії, як ми супроти Франції і Англії. Всім неутральним державам ми лишили дорогу на морі між ними самими. Америці ми полишили пасажирний рух до означених портів. Коли ми взяли ся за найострішу зброю, то те ми зробили на те, щоби допомогти нашому народови вийти із нужди і встиду, в який хотять їхнути нас наші вороги. Що змогла зробити людська рука, щоби допомогти народови, то будьте певні, ми те тепер зробили.

* * *

В пророцтва грати ся не можна. Але практика двох і пів року навчили світ вірити, що Німеччина заповіла, то в більшості виповнилася. І тепер можна сподівати ся, що або Вільзонів крок, або заповіджений новий спосіб боротьби, або в решті одно і друге разом в короткім часі принесуть мир і волю народам в розумінню Вільзонівого посланництва і німецького приречення. І в наше віконце ще засвітить сонце.

СОН ПОЛОНЕНОГО.

Після хмурного дня і слоти,
Він забив ся у тяжкому сні.
І приснилось йому, що гармати
Вже давно перестали гукати,
Уже спокій настав на землі,
Вже ушли ся кровю кати,
І спочити пішли в домовину;
Він же їде додому—родину
І дїточок своїх любих витати,—
Бож давно вже замовкли гармати!..
Далі... Баче вже рідна земля...
Україно, голубко моя!—
Ми тебе й в полоні пам'ятали,
Ми за тебе, Голубко, там дбали
І любов всю Тобі принесли,
Бо твої ми, Україно, сини!
Тебе любим, тебе ми кохаєм,
Ворогів же твоїх покараєм!..
Їде далі... Вже близько коханне село!—
(Скільки років не бачив його!)..
Ось... ось трохи і... рідна хатина...
Он... он вона... он—дитина!
— Сину, синку! до тата їди!..
„Тихше, брате, вгамуйсь—некричи!“—
Мовив рядом лежачий сусіда,—
„Що гукаєш ти рідного сина,
Він далеко, відсіль не почує...
(Бідний,—мовив,—як тяжко сумує)—
Дмитре,—чуєш?—проснись,—не кричи
Бач, як сльози із віч потекли!—
Пробуди ся, кажу тобі, брате,—
Перестань хоч у сні сумувати!..“
Встав. Протер від сліз очі свої...
— Боже, Боже... невже?.. в полоні?!

М. Чалий.

На Україні.

„Новое Время“ 31. дїкабря (ст. ст.) 1916. р. містить статю Н. К.—ського, яка ярко малює дорожнечу сала на Україні. Тут ми бачимо причину, чому нам посліжки їдуть так рідко, а до того ще й бідні.

Статя ця слїдуюча:

„В теперішній час у Малоросії (Україні) їде сільсько-господарська заготовка свинячого сала.

В добрий але не старий час, всього років два-три назад, себто до війни, таке сало продавало ся в нас зимою від 6. до 8. рублів пуд. Тепер ці ціни вище разів у пять. І міністер-

ство рільництва цілком праве, що назначило зразу такі високі тверді ціни на сало, як 33 рублі пуд свіжого й 34—пуд сольового.

Звичайно, свиняче сало так дороге лише тому, що все дороге, що все життя пригнічене загальною нечуваю дорожнечою. Але сала ніскільки не менше, чим минулі роки: самому дрібному селянинові дуже легко вигодувати одного кабана.

Але декабрь і январ у Малоросії одинокий час, коли тут можна заготовити для армії велике число свинячого сала, памятаючи те, що до весни й літа ціни на сало ще піднімуть ся не менше, як на 50 процентів. Так завжди бувало.

Земства харківської губернії, що доставляють для потреб армії скотину й свиней, звернули увагу на бажання заміни при поставці живих свиней салом. Губернський розпорядний комітет по заготовці скоту для армії дав у цьому відношенню повну свободу повітовим земствам.

І деякі повітові земства вже почали заготовку сала.

Звертає на себе увагу простий спосіб поставки сала, котрий тільки що завели в себе деякі повітові земства.

Сумське земство, після наради з представниками великих хазяйств сумського повіту, постановило: розділити на сумський повіт поставку свиней і сала в армію рівномірно між усіма приватними й селянськими хазяйствами повіту, обложивши по 2¹/₂ фунта кожну десятину хазяйства й придложивши хазяйствам виповнити „наряд“ поставки сала незалежно від того, чи мають відповідне число свиней.

Що торкасть ся селянських господарств, то вони повинні доставити по 20 фунтів сала з кожної зарізаної свині.

Сало буде прийнято по „по установленним твердим“ цінам, себто 33 рублі свіже і 34 рублі сольове за пуд.

Валківське земство рішило примістити ще більшу загальну норму. Воно також завело поставку сала від десятини. Але як для приватних власників, так і для селян назначило одну й ту-ж норму,—по фунтові з кожної десятини.

Селянин, що має десятину, здає для армії 1 фунт сала. Але власники землі, що мають 10 тисяч десятин (такі тут є), доставить 250 пудів.

Цей спосіб повинен вповні забезпечити успішне виконання нової земської роботи“.

30 місяців війни.

Російська часопись „Новое Время“, під таким заголовком містить обрахунок війни за цей час.

Цікаво те, що Меньшиков у цій статі обраховує успіхи центральних держав, особливо успіхи Німеччини, а за успіхи Росії мовчить, так що робить ся вражіння нібито Росія й не воює.

„Війна для центральних держав ішла доси з великим успіхом. За весь час війни середнім числом Німці посували ся наперед 5 верст денно; це є незвичайно великий успіх в теперішню війну“, так починає свою статю Меньшиков.

За короткий час осередні держави заняли більшу частину Румунії і взявши Букарешт, далеко від нього по прямій лінії просунулись на північ та аж до Серету на схід. Цим Німці вирівняли свій фронт до найкоротчої геометричної лінії.

У цей короткий час була занята ціла Польща в 1915. році“.

Далше автор цієї статї дивуєть ся геніяльності німецького народу, котрий своїми ділами дивує весь світ.

Німці за весь час війни не зробили жадної дурниці і борять ся не тільки на своїй території, але з успіхом проводять війну й на території своїх ворогів.

Сили Німців, в порівнянню з нашою силою, зменшують ся дуже поволі. Своїх жовнірів, котрі на позиції сидять в сильно укріплених ровах, незвичайно бережуть. Також дивує страшна сила на всіх фронтах артилерії, сворострілів, зварядів і т. д.

Характер війни прийшов цілком технічний. Машинова війна, довершена Німцями, завдяки їх високо розвиненій культурі, як найкраще. Крім своїх засобів до війни, які мають у себе, використовують засоби на забраних територіях, і засобами ворога його ж бють.

Ціле багатство Румунії, нафта, яка незвичайно потрібна в цій війні, все дістало ся Німцям.

Тепер російський військовий штаб ломить собі голову, щоби розгадати плян Німців на 1917. р.

Дуже багато цьому питанню присвячує воєнний орган „Руський Інвард“, він розбірає

всі події війни за весь час, але ні жадного висновку, який би міг мати підставу до чогось певного—не робить.

В одному місці запевняє, що плян Німців відомий, в другий раз каже, що німецька стратегія відома тільки одним Німцям, чому необхідно бути приготовленими на всіх фронтах; далше переконуєть ся, що Німці в 1917. році підуть походом на Францію, а в кінці зі страхом допускате похід на Росію, а властиво, коло Риги.

Наколи так політикувати, як політикує „Руський Інвард“, то пляни Німців, певно, будуть розкриті, бо не дурно ж Румуні тїкають із Ясс, а Росіяни з Кишінева, та, навіть, з Одеси.

* * *

Хай квіти повяли, хай листя пожовкло,
Хай вітри сердиті гудуть,
Хай співи веселі на хвилю замовкли,—
З новою весною вони оживуть...
Хай нагло серденько у грудях спинилось,
Забеть ся, не вірте йому!—
Беріть повну чару—і знову забилось,
І знову співа про весну!
Бо серце—це зрада, замовкне на хвилю,
Замовкне, не беть ся—мовчить,
А лиш пригадайте голубоньку милу,
То знову у грудях тремтить!..

М. Чалий.

Театр у Києві.

Нове товариство „Український Театр“, яке недавно заснувало ся і в число якого входили найкращі українські артисти й художники не наняло Народного Дому в Києві, бо наші земляки, як побачимо низче, віддали його в аренду тим людям, які в першу голову будуть ставити російську драму, а потім уже свою рідну. Про справу найму театру між инчим пише „Вістник С. В. Укр.“: „Справа найму театру Народного Дому в Києві вже порішена. На засіданню городської Думи з дня 14. XII. 1916 віддано театр Н. Синельникову й С. Варському, які зобов'язали ся в першу половину сезону, себто до посту ставити російські штуки, в другу половину—від посту українські. За Синельниковим і Варским заявлено ся 26 голосів, проти 17; крім того голосувала ще Дума на трьох інших конкурентів: тов. „Український Театр“, антрепренера Колесниченка й антрепренера Мевеса. Тов. „Український Театр“ дістало 18 голосів за, 26 голосів проти; Мевес 4 голоси за, 40 проти; Колесниченко 14 за, 30 проти. Число присутних радних виносило отже 44, абсолютна більшість 23. Тов. „Український Театр“ зі своєю офертою (предложенням) не удержало ся, не зважаючи на те, що на засіданню городської думи більшість бесідників висловлювали ся за ним. В „Кіевск-ій Мисли“ з 15. XII. 1916 ч. 348 є докладне звіттє згаданого засідання, яке, видно, викликало серед широких кругів населення велике заїнтересування.

Звіттє складє радний А. Мосаковський, який вказує, що речінець найму театру нинішнім директором Миколою Садовським укладає з днем 1 червня 1917 р. Потім референт вичисляє всіх конкурентів і подає умови, які предкладає кожен з них. Колесниченко оферує 20 тис. арендної платні й заявляє, що першу часть сезону ставитиме українську драму, другу часть—московську; Синельников і Варський предкладають 17 тис. арендної плати й зобов'язують ся першу часть сезону ставляти московську драму, другу часть—українську; третій конкурент—антрепренер Мевес дає 18 тис. арендної плати й хоче ставляти тільки московську драму; вкінці четвертим конкурентом являєть ся згадане тов. „Український Театр“, яке предкладає 18 тис. арендної плати й хоче давати цілий час лишень українську драму з тим, що вистава буде під літературним і артистичним оглядом поставлена по змозі на найвищій ступні.

Загалом виходить, що справа найму театру являєть ся справжнім „злрободневним“ питанням у Києві. Про неї заговорили і столична преса. Як пише петроградський „День“, більшість місцевого населення стоїть по боці дотеперішнього насмця. Вона надіяла ся, що Микола Садовський дістане насм і на дальший пе-

НА РОБОТАХ.

ЗВІТ.

Як мав муж довіря
До нас заявитись,
Наші хлопці вчули
І стали журитись:
Чого ті Вкраїнці
До нас приїжджають,
Нам життя спокійне
Вони нарушають.
Колиб лиш приїхав,
Дамо йому „чосу“,
Так тоді й посуне
Вниз по сходах носом.
— Хлопці, хлопці, в той час
Другий обізвав ся,
Хоть він наш і воріг,
Може скаже новість.
Як це хлопці вчули,
Так всі і гукнули:
Що ти вражий сину,
І ти за Вкраїну.
Але як приїхав
До нас муж довіря,
То як будто горла
Всім заткало пірем;
А як добре слово
Почули ласкаве,
Мов шовкові люди
На той час всі стали,
Й приїжджать скоріще
В друге зазивали.
А як відвернув ся
Потім муж довіря,
Стало повне шуму
Весь дім і подвіря:
„Бач який ехидний
Собачій псявіря“.

Панас.

СПИС

жертв і передплат, які одержано цими днями від різних лиць та команд і яким буде висилати ся наша часопись.

Від охвці, табору Neisse	1 м. 20 п.
» команди 1999	— » 60 »
» » 1965 тов. 27623	— » 50 »
» » 217	— » 50 »
» » 2318 тов. 8731	— » 50 »
» » 2013	— » 30 »
» » 2162	— » 30 »
» » 2049	1 » 60 »
» » 2273	— » 60 »
» » 2167 тов. 8066	— » 60 »
» » 1961 тов. 2802	— » 30 »
» » 308 тов. 29270	1 » — »
» » 539 тов. Карпенка	— » 20 »
» » 2111 тов. Коваленка	— » 20 »
» » 2047 тов. 7234	1 » — »
» » 1728 тов. 7772	2 » — »
» » 1048 тов. 25871	— » 35 »
» » 2334	— » 50 »
» » 346 тов. Марченка 334	— » 60 »
» » 2016	— » 20 »
» » 1797 тов. 25734	— » 50 »
» » 2793	— » 60 »
» » 1511 тов. 27896	— » 60 »
» » 741	— » 50 »
» » 192	— » 20 »
» » 2498	— » 50 »
» » 163 т.г. Кравчука і Штененка	1 » — »
» » 742 тов. 28704	— » 50 »
» » 2517	1 » 20 »
» » 1252 тов. 23622	— » 80 »
» » 8 тов. Спасов 1198	— » 60 »
» » 821	2 » 80 »
» » 1804	— » 50 »
» » 2319 тов. 8825	— » 50 »
» » 2152	— » 50 »
» » 2150	1 » 10 »
» » 2557 тов. 7696	1 » 50 »
» » 952	— » 50 »
» » 2023	1 » — »
» » 2071	1 » 20 »
» » 24 тов. 25047	— » 60 »
» » 1932	— » 20 »
» » 678	1 » — »
» » 308	1 » — »
» » 439	1 » — »
» » 1793	2 » — »
» мужа довіря	1 » — »
» команди 268	— » 50 »
» » 273	1 » 10 »
» » 218J	— » 20 »
» » 2043	— » 45 »
» » 2240	1 » — »
» » 2302	1 » 20 »
» » 379J	1 » — »
» » 2214	— » 20 »
Разом	42 м. 30 п.

ТАБОРОВА КНИГАРНЯ.

мас низче перечислені книжки, які можна випи- сувати на робітничі команди, посилаючи гроші по адресі, що поміщена на початковій нашій ча- сописі.

Граматика німецької мови Гауфа . . . 4 м. — п.
з ключем . . . 6 " — "
" англійської мови Гауфа . . . 4 " — "
з ключем . . . 6 " — "
" французької мови Малькієля . . . 4 " — "
з ключем . . . 6 " — "
Словник русько-німецький і навпаки Лянгенштейна. . . 3 " 70 "
Словник русько-німецький і навпаки Ноуфольда . . . 2 " 20 "
Словник русько-німецький і навпаки ліліпут . . . 1 " — "
Кобзар випуск II в оправі . . . 1 " 10 "
без оправі . . . 90 "
Розмовна книжка д-ра Стоцького . . . 1 " 10 "
Український буквар в оправі . . . — " 50 "
без оправі . . . 30 "
Геометрія для I класи Сітницьк. . . — " 60 "
" " середн. шкіл Грицак . . . 1 " 80 "
Альбом україн. видів С. Рудницького 40 карток коштує . . . 1 " — "
Українські листівні картки по 20, 15, 10 і 6 пф. Картки листівні звичайні 1 шт. 1 пф.
Куверт з папіром кошт. на 5 пф. 2 куверта. Олівці химічні . . . 18 і — " 36 "
Олівці прості . . . — " 6 "
Резинки для стирки олівця . . . — " 30 "
Зошити . . . — " 10 "
Зошити чорні, по 84, 72, 60 і 50 пф. Приправа до олівців по 6 пф.
„Наша пісня“ співальник з нотами 20 пф. Український календар „Товариш“ . . . — " 5 "
Українець в Німеччині уч. нім.-укр. — " 60 "
Українець в Америці учеб. англійської мови . . . — " 60 "
Брошури клясова борба, Десятилітній ювілей по 5 пф.

Стчові пісні по 2 пф.
Записні бльоки-ноти по 25, 35, 40
Записні карманні книжки по . . . 72 і 15 пф.
Чорнило пляшечка 24 "
Ручки по 8 пф. 2 пера 3 і 5 пф.
Історія України-Русї М. Аркаса 5 м. 50 пф.
Пам'яткова книжка і календар С. В. У. в брошурі 1 м. 50 пф. в оправі 2 марки.
Стінний календар на 1917 рік по 5 пф.
Як жив Український наріч . . . — " 50 "
Русь-Україна і Московщина-Росія Л. Цегельського . . . — " 80 "
Географія для середн. шкіл Калітовського 3 " — "
" " " " II час. . . 2 " 50 "
" " " " в оправі 3 " — "
Арифметика Огоновського для I і II клас. 1 " 30 "
Годівля дом. худоби. Раковський часті II 1 " — "
Граматика українськ. мови Стоцького . . . 2 " — "
Шкільний огорог н. Глодзінський. . . — " 50 "
Українські колядки — " — "
Сім пісень для вояків — " — "
Закшевській-Барвінській Всесвітня Всесвітня історія середних віків 2 т. — " 10 "
Закшевській-Барвінській Всесвітня нововічна історія том III. . . 2 " 30 "
Хмельниччина в повісті Сенкевича брошура проф. Антоновича — " 15 "
Закшинський: Що треба знати кожному Українцеві? . . . — " 20 "
Закшинський Світогляд Івана Франка — " 20 "
Кирилко: Українці в америці брош. — " 30 "
Хмельниччина в повісті Сенкевича брошура — " 15 "
Можна зголошувати ся в книгарні на за- мовлення й слідуєчих книжок: Годівля гусий, качок, індиків, павів, фазанів та лебедів—кош- туєть 1. марку. „Як треба вибирати коня, чого треба берегти ся, його купуючи“—20 пф.

ОБРАХУНОК

Української торговельної спілки „ЄДНІСТЬ“ за січень місяць 1917 року.

Назва рахунків.	ОСТАВАЛОСЬ				ОБОРОТ				СОСТОІТЬ			
	АКТИВ		ПАСИВ		ПОСТУП.		УБУЛО		АКТИВ		ПАСИВ	
	м.	п.	м.	п.	м.	п.	м.	п.	м.	п.	м.	п.
Р-к Каси	361	31	—	—	29507	76	28584	04	1285	03	—	—
» Краму	6100	—	—	—	34119	06	26819	55	13399	51	—	—
» Чаю	887	42	—	—	144	—	217	58	813	84	—	—
» Майна	173	08	173	08	73	—	34	92	211	16	211	16
» Різн. видатків	—	—	—	—	—	—	506	03	—	—	—	—
» Жалов. служащих	—	—	—	—	—	—	295	60	—	—	—	—
» Скидка і зіпсов. краму.	—	—	—	—	—	—	236	22	—	—	—	—
» Зиску	—	—	—	—	2694	94	—	—	—	—	—	—
» Девідентів	—	—	167	50	79	20	167	50	—	—	79	20
» Командантури	—	—	820	—	31135	45	22840	15	—	—	9315	30
» Основн. кап.	—	—	602	70	24	20	4	60	—	—	622	30
» Запасн. капіталу	—	—	670	—	316	80	—	—	—	—	986	80
» Оборотн. „	—	—	2607	71	158	49	975	69	—	—	1790	51
» Генер. каса	—	—	1899	67	792	—	225	—	—	—	2466	67
» Видавн. спілки	—	—	335	—	158	40	335	—	—	—	158	40
» Соціалн. секції	—	—	246	15	79	20	246	15	—	—	79	20
Разом	7521	81	7521	81	99282	50	81488	03	15709	54	15709	54
Вірно:	Управитель Ободяників.											

У неділю 4. лютого 1917 року

ТЕАТЕР.

ДРАМАТИЧНЕ ТОВАРИСТВО

імени ІВАНА ТОБІЛЕВИЧА (Карпенка-Барого).

В БЕНЕФІС АРТИСТІВ

ВІСТАВЛЯЄ

Глитай АБО Ж павук

Драма в 4 діях і 5 одмінах М. Кропивницького.

Початок о 6. год. вечера.